

Sygn. akt: I C 902/17 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 stycznia 2018r.

Sąd Rejonowy w Kętrzynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia SR Tomasz Cichocki
Protokolant:	p. o. sekr. sąd. Anna Pietrzyk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 18 stycznia 2018 r. w K.

sprawy z powództwa (...) Bank (...) S.A z siedzibą we W.

przeciwko A. S.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego A. S. na rzecz powoda (...) Bank (...) S.A z siedzibą we W. kwotę 2.448,12 zł (dwa tysiące czterysta czterdzieści osiem złotych dwanaście groszy) wraz z odsetkami umownymi liczonymi od kwoty 1.889,53 zł (jeden tysiąc osiemset osiemdziesiąt dziewięć złotych pięćdziesiąt trzy grosze) w wysokości 10% w stosunku rocznym za okres od 26.10.2016r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego A. S. na rzecz powoda (...) Bank (...) S.A z siedzibą we W. kwotę 123,69 zł (sto dwadzieścia trzy złote sześćdziesiąt dziewięć groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Powód (...) Bank (...) S.A. we W. wniósł o zasądzenie od pozwanego A. S. kwoty 2.448,12 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP liczonymi od kwoty 1.889,53 zł za okres od dnia 26.10.2016r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu. Podniósł, że w dniu 02.12.2014 r. udzielił pozwanemu kredytu w wysokości 2.420,73 zł. Pozwany zobowiązał się spłacić kredyt zgodnie z przyjętym harmonogramem spłaty. Pomimo wezwań i monitów, nie wywiązał się z tego obowiązku. Całość zadłużenia stała się wymagalna z dniem 29.09.2016 r. Na dochodzone roszczenie składa się kwota 1.889,53 zł tytułem należności głównej, kwota 290,58 zł tytułem różnicy pomiędzy sumą należnych odsetek umownych i karnych a sumą odsetek zapłaconych przez pozwanego oraz kwota 268,01 zł tytułem kosztów, opłat i prowizji.

W tym stanie rzeczy Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 09.03.2017 r., sygn. akt (...)uwzględnił powództwo w całości.

Pozwany A. S. wniósł w terminie sprzeciw od w/w nakazu zapłaty, domagając się oddalenia powództwa w całości. Pozwany nie kwestionował faktu zawarcia z powodem umowy kredytu. Przyznał, że na dzień 11.05.2015 r. posiadał zaległości w spłacie kredytu sięgające kwoty 614,18 zł. Zaległości te jednak zostały przez niego uregulowane.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 02.12.2014 r. A. S. zawarł z (...) Bank (...) S.A. we W. umowę kredytu na zakup towarów/usług nr (...), na podstawie której udzielono mu pożyczki w kwocie 2.420,73 zł. Pozwany miał spłacić zaciągnięty kredyt w 36 ratach po 86,48 zł, płatnych do drugiego dnia każdego miesiąca, poczynając od 02.01.2015 r.

(dowód: umowa – k. 29-30v.; harmonogram – k. 31; bezsporne)

Wobec nie wywiązywania się przez pozwanego z obowiązku spłaty zaciągniętego kredytu, powód pismem z dnia 22.08.2016 r. wypowiedział w/w umowę z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia.

(dowód: pismo wraz z potwierdzeniem odbioru – k. 33-34; bezsporne)

W okresie od 01.06.2015r. do 17.10.2016r. A. S. tytułem spłaty zaciągniętego kredytu dokonał na rzecz powoda wpłat na łączną kwotę 660,51 zł.

(dowód: zestawienie wpłat – k. 32; niekwestionowane)

Na dzień wytoczenia powództwa należności pozwanego względem powoda, wynikające z w/w umowy kredytu wynosiły 2.448,12 zł. Na kwotę tę składa się kwota 1.889,53 zł tytułem należności głównej, kwota 290,58 zł tytułem różnicy pomiędzy sumą należnych odsetek umownych i karnych a sumą odsetek zapłaconych przez pozwanego oraz kwota 268,01 zł tytułem kosztów, opłat i prowizji.

(dowód: wyciąg – k. 27-28; zestawienie wpłat – k. 32; niekwestionowane)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Pozwany A. S. w złożonym sprzeciwie nie kwestionował faktu zawarcia z powodem w dniu 02.12.2014r. umowy kredytu na zakup towarów/usług nr (...). W istocie nie zaprzeczył nawet temu, że nie uregulował wobec powoda wszystkich należności związanych z zaciągniętym zobowiązaniem. Pozwany jedynie wskazał, że na dzień 11.05.2015 r. posiadał zaległości w spłacie kredytu sięgające kwoty 614,18 zł, które w końcu uregulował.

Strona powodowa po przekazaniu sprawy do rozpoznania w tut. Sądzie złożyła odpowiedź na sprzeciw. W jej treści potwierdziła wszystkie swoje dotychczasowe twierdzenia. Dodatkowo załączyła również dokumenty, z których wynika, zasadność i wysokość dochodzonego przez nią roszczenia. Wśród w/w dokumentów znajduje się również szczegółowe zestawienie wpłat dokonanych przez pozwanego, z którego wynika, że wpłacił on na rzecz powoda łączną kwotę 660,51 zł.

Pozwany nie odniósł się do twierdzeń strony powodowej, w szczególności nie zakwestionował wiarygodności przedłożonych przez nią dowodów w postaci dokumentów oraz sposobu rozliczenia dokonanych przez niego wpłat na poczet zaciągniętego kredytu, w tym co do ich ilości, wysokości oraz terminów. W tym stanie rzeczy Sąd stosownie do przepisu art. 230 k.p.c. uznał twierdzenia strony powodowej za przyznane. Zasadzając odsetki od kwoty 1.889,53 zł Sąd wziął pod uwagę, że stopa procentowa kredytu lombardowego NBP wynosiła w okresie od 26.10.2016r. do daty wyrokowania 2,5% w stosunku rocznym (§2 uchwały Nr 1/2015 Rady Polityki Pieniężnej z dnia 4 marca 2015 r. w sprawie stopy referencyjnej, oprocentowania kredytów refinansowych, oprocentowania lokaty terminowej oraz stopy redyskontowej weksli w Narodowym Banku Polskim - Dz. Urz. NBP z dnia 4 marca 2015 r., poz. 2). Stąd jej czterokrotność to 10% w stosunku rocznym. Z kolei odsetki maksymalne za opóźnienie o których mowa w art. 481§2¹ k.c. wynosiły od dnia 01.01.2016r. do daty wyrokowania 14% (dwukrotność odsetek ustawowych za opóźnienie). Stąd żądane odsetki umowne nie przekraczały tej kwoty i powinny zostać określone w wyżej wskazanej wysokości 10% w stosunku rocznym.

Odnosząc się przy tym do kwestii orzekania o odsetkach należy wskazać, iż jeżeli nie sposób z góry określić czasu trwania ewentualnego opóźnienia dłużnika, to dla określenia wysokości odsetek za opóźnienie pozostaje

wskazanie kwoty stanowiącej podstawę jej obliczenia i wskazania stopy procentowej (vide - uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 7 lipca 2000 r., CZP 27/00, OSNC 2001, z. 1, poz. 3). Jednocześnie stosownie do art. 316§1 zd. 1 k.p.c., Sąd wydaje wyrok po zamknięciu rozprawy, biorąc za podstawę stan rzeczy istniejący w chwili zamknięcia rozprawy, stąd wydany wyrok nie może uwzględniać ewentualnych zmian wysokości odsetek umownych czy ustawowych po dacie jego wydania, w takim bowiem wypadku rzeczywiste rozstrzygnięcie o ich wysokości pozostawało by w rękach organu egzekucyjnego, który nie jest organem konstytucyjnie uprawnionym do orzekania w tym zakresie. Natomiast sytuacja zmiany oprocentowania po dacie wyrokowania może ewentualnie rodzić nowe roszczenia po stronie powodowej lub pozwanej.

O kosztach procesu Sąd rozstrzygnął na podstawie art. 98 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy, obciążając nimi pozwanego.